

Sygn. akt VI U 1730/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Milczarek

Protokolant – sekr. sądowy Sylwia Sawicka

po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2014 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: G. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 27 maja 2014 r., znak:(...)

w sprawie: G. G.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

- 1) zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu G. G. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia (...) do dnia (...),
- 2) stwierdza, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Na oryginale właściwy podpis.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27 maja 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., w oparciu o orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 23 maja 2014 r., zadecydował o kontynuacji wypłaty ubezpieczonemu G. G. renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres do 12 lutego 2019 r.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył ubezpieczony wnosząc o przyznanie mu prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Ubezpieczony podniósł, że stan jego zdrowia nie uległ poprawie, lecz systematycznie się pogarsza.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. wniósł o jego oddalenie podtrzymując argumentację zawartą w decyzji.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W myśl art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2013 roku, poz. 1440 j.t.) niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności

organizmu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Zgodnie natomiast z treścią art. 13 ust. 1 ustawy przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się: stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Ubezpieczony G. G. był uprawniona do renty z tytułu okresowej częściowej niezdolności do pracy do dnia (...) (...). W wyniku rozpoznania wniosku o rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, zarówno lekarz orzecznik ZUS w orzeczeniu z dnia 17 kwietnia 2014 r., jak i komisja lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 23 maja 2014 r. stwierdzili, że badany jest częściowo niezdolny do pracy.

- okoliczności bezsporne

W celu zweryfikowania ustaleń dokonanych przez organ rentowy Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych: kardiologa i specjalisty medycyny pracy.

Biegli po zapoznaniu z dokumentacją medyczną, zebraniu wywiadu i przeprowadzeniu badania rozpoznali u ubezpieczonego następujące schorzenia:

- nadciśnienie tętnicze;
- przewlekłą chorobę niedokrwinną serca;
- stan po przebytych zawale serca ściany dolnej leczonym pierwotną angioplastyką wieńcową PTW we wrześniu 2007 r.;
- chorobę trójnaczyńniową (od listopada 2009 r.), kwalifikującą do leczenia operacyjnego;
- poszerzenie opuszki aorty – obserwacja w kierunku tętniaka aorty (od 2012 r.);
- hiperlipidemię w wywiadzie;
- zaburzenia rytmu serca w wywiadzie.

W ocenie biegłych lekarzy sądowych, aktualny stan zdrowia ubezpieczonego skutkuje jego całkowitą niezdolnością do pracy od (...) do (...). Biegli wskazali na pogarszający się stan zdrowia ubezpieczonego, w tym poszerzenie opuszki aorty, obecność pobudzeń dodatkowych komorowych w ekg u chorego po przebytych zawale serca z migotaniem komór, co kwalifikuje go do leczenia operacyjnego.

Tym samym, biegli nie podzielili stanowiska wyrażonego przez lekarza orzecznika ZUS oraz komisję lekarską ZUS. Podstawą wydanej opinii sądowno-lekarskiej była ta sama dokumentacja medyczna, jaką dysponował pozwany organ rentowy w toku prowadzonego postępowania orzeczniczego.

Po zapoznaniu się z opinią wydaną przez biegłych organ rentowy w dniu 18 września 2014 r. złożył pismo procesowe, w którym poinformował, iż nie wnosi do niej zastrzeżeń. Jednocześnie pozwany wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji, zgodnie z opinią biegłych lekarzy sądowych.

- dowód: opinia biegłych sądowych lekarzy (k. 21-22 akt sądowych)

Sąd podzielił w całości opinię wydaną przez biegłych sądowych lekarzy. Jest ona bowiem wyczerpująca, logiczna i zgodna z zakresami fachowej wiedzy medycznej, w związku z czym nie ma podstaw do jej podważenia. Biegli lekarze

sądowi są doświadczonymi specjalistami z tych dziedzin medycyny, które odpowiadają schorzeniom ubezpieczonego. Opinię wydali po zapoznaniu się z dokumentami leczenia, zebraniu wywiadu i przeprowadzeniu badania. Wbrew twierdzeniom pozwanego organu, schorzenia występujące u ubezpieczonego, uniemożliwiają mu w sposób oczywisty podjęcie pracy w wyuczonym zawodzie. Jest to niewątpliwie praca fizyczna, wymagająca dużego wysiłku. Przede wszystkim jednak należy podnieść, że ubezpieczony był dotychczas uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Dla przyznania prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności konieczne było wykazanie, że w stanie jego zdrowia nie nastąpiło pogorszenie w stosunku do stanu poprzedniego. Żaden z argumentów przytoczonych przez organ rentowy w zastrzeżeniach nie wskazuje na wystąpienie jakiegokolwiek poprawy. Z opinii biegłych wynika tymczasem, że stan zdrowia ubezpieczonego uległ pogorszeniu.

Mając na względzie powyższą argumentację Sąd uznał, iż ubezpieczony spełnia wszystkie warunki dla przyznania mu prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy począwszy od dnia (...) do (...).

Z uwagi na powyższe, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

Przedmiotem rozstrzygnięcia pozostawało także w niniejszej sprawie, czy organ rentowy w ramach swoich uprawnień i kompetencji poczynił wszystkie możliwe ustalenia faktyczne i wyjaśnił wszystkie okoliczności konieczne do wydania decyzji. W zakresie tym Sąd ustalił, iż Zakład Ubezpieczeń Społecznych na etapie postępowania orzeczniczego dysponował odpowiednimi dowodami pozwalającymi na ustalenie, że u badanego występuje całkowita niezdolność do pracy. Wywiad zebrany od badanego przez lekarza orzecznika ZUS i komisję lekarską ZUS odpowiada swą treścią danym zebranych przez biegłych lekarzy sądowych. Zespół specjalistów powołanych przez Sąd dysponował dokładnie tymi samymi dokumentami leczenia i wynikami badań, jakie stanowiły podstawę wadliwego orzeczenia komisji lekarskiej ZUS. W niniejszej sprawie niewątpliwie jest, że zmiana decyzji w postępowaniu odwoławczym była uzasadniona ustaleniami faktycznymi, które powinny być i były znane organowi rentowemu. Opinia biegłych została wydana w oparciu o dokładnie takie same dokumenty diagnostyczne jakimi dysponował organ rentowy. Kliniczny stan pacjenta również nie uległ zmianie albowiem dane z wywiadu i badanie fizykalne nie wskazują na to by powód w trakcie badania przez biegłych zgłaszał i cierpiał na inne dolegliwości aniżeli te, które znane były lekarzom wchodzącym w skład komisji lekarskiej ZUS. Z uwagi na powyższe w punkcie 2 wyroku stwierdzono, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, zgodnie z art. 118 ust 1a ustawy emerytalnej.

SSO Ewa Milczarek